

Poštnina plačana v gotovini.

Štev. 8.

8. avgusta 1938.

34. letnik

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomln petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sy. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1939 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

DARI.

Na Dom Sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Režonja Treza, Trnje, 4, Vučko Verona, Trnje, 1, Virag Marta, Žižki, iz Francije, 10, Trojok Katarina iz Francije 32/50, Sarjaš Marija iz Trnja v Franciji sv. Maloj Treziki v zahvalo za ozdravljenje, 25, Schreiner Agneš, Kramarovi št. 1. 10, Krampač Aga, D. Bistrica, 15, Horvat Verona iz Trnja v Franciji na čast sv. Maloj Treziki, naj jo čuva z decov, 8, Žalig Janoš, Črensovci, v zahvalo, ka stvar ne zbetežala, 50, Žalig Kata, Črensovci, naj sv. Anton občuva styar, 5, Kolenko Katica, D. Bistrica iz Francije, 59/10, Matko Marija, Odranci, 5, Horvat Marija, Črensovci, 5. Izdali zmo: za tobačni izvleček za škropljenje drevja, 32, 1 snopič čekov, 27/50. — Oča, povrni vsem obilno. — O d b o r.

Na podporo Marijinoga Lista so darovali v dinaraj sledeči: Virag Marta, Francija, iz Žižkov, 8, Krampač Aga, D. Bistrica, 5, Bojnec Mihal, Turnišče, 5, Matjašec Ana od Lipe v Franciji, 15, Šesko Konrad, župnik, Sv. Ana v Slov. Goricah, 10, Marton Treza, v zahvalo za srečno vrnitev iz Francije, 10, Benko Štefan, Domajinci, Nemčija, 5, Zver Štefan, Gomilica, 2. — Marija povrni vsem obilno. — U r e d n i k.

Marijin List je naraseo meseca julija za 14 komadov, odpadnoli so 3 komadi. Čisti narastek 11 komadov. — Iz srca se zahvalimo častivrednima slugama Antoni Martini Slomšeki i Frideriki Baragi za pomoč, Prosimo jiva, naj napunita s svojim duhom slovenski narod, njegove liste i je razširita. Sv. Ciril i Metod naj njima sprosita čast oltara, bodi naša stanovitna molitev.

LETO 34.

8. AVGUSTA 1938.

ŠTEV. 8

„I prikazalo se je veliko znamenje na nebi: žena, obdana z suncom, i pod njenimi nogami mesec i na njej glavi venec iz dvanajstih zvezd“. (Razodetje, 12. 1.)

8. Zvezda.

Osma zvezda tvoje krone sveti se duhovnikom . . .
 V tvojem Srci najšli so, i bodo vsikdar mili dom . . .
 Jezusa si ti rodila, večni ki je svečnik,
 Zato sliši k tebi, Mati, vsaki njegov namestnik . . .
 Gda duhovnik Jezuš predgao, si ga ti poslušala,
 Gda je prvo mešo služo, ž njim si ti večerjala,
 Gda ga judaš šteo odati, ti si ga pokarala,
 Gda nesrečen ga je odao, vŕpe njemi zbŕjala,
 Bridko, oj, obžalŕvala večni njegov si pogin,
 Jočič si prosila, svete naj duhovne ma tvoj sin,
 Janoša si k sebi vzela, pravi tvoj je postao sin,
 Ar tak želo tvoj je Jezuš, doli s križa visočin,
 Petra si ti okrepila, naj zavŕpa v smilenost,
 To si njemi ti sprosil, kak i mučeniško smrt,
 Ti vodila si pisavo svetih evangelijov,
 Prvo krono mučeništva splela si z molitevov,
 Apoštolom zlate predge tvoja vŕsta dala so,
 Ti skrbela, da ostali vsi so dobra zemle so,
 Ti pozvala k svomi grobi za svedoke sladko vse,
 Da glasijo navuk sveti: dŕša z telom v nebi je . . .
 Mati vsem si duhovnikom, vsi so drŕgi Kristušeje,
 Vsi so tebi dragi sini, vsi so tebi Jezušje . . .

Srečen.

Sveti Rok.

Svetoga Roka dela i življenje je bilo med svetom malo znano, Bog ga je odičo po smrti, kda je tomi odkrio njegove junaške jakosti.

Sveti Rok se je rodio na Francoskom v Montpellier, gde je njegov oča, Janoš, bio župan mesta i to proti konci 13. stotletja, okoli leta 1270—90. Mati je bila z Vogrskoga po imeni Liberija. Oba sta bila plemenitaškoga roda i brez dece, ar sta bila že priletna. A prosila sta pa dobroga Boga za dete, ki bi je odgojila za Boga. Dobra Mati Marija je poslušnola prošnjo dobre pobožne matere, porodila je sina, šteromi je dala ime Rok. Ar je dete bilo sad molitve, je dete iz zahvalnosti za to, ka jo je Bog poslušno, vzgajala v vseh jakostaj. Mali Rok je bio kak angelček, ki je predvsem lübo siromake i romare, štere je nazvao za prijatele Bože. Mater je rad sprevajao k betežnikom v bolnišnice i njim prinašao tiste dare, do šterih je prišeo z zatajüvanjom.

Bogatih starišov sin bi si lejko privoščo dobre jestvine i pitvine, a Rok je raj vživao najprostejša jela pa se še poleg toga trikrat na tjedan posto kak mladenec. V šoli je bio prvi vu včenjej, a prvi tüdi v jakostnom življenji.

Gda je bio 20 let star, sta njemi vmrla oča i mati. Oča njemi je na smrtnoj posteli pravo, naj ne navežüje svojega srca na veliko bogastvo, štero herba, nego naj gleda na sirote i njim pomaga. Sveti Rok je bridko objokavao smrt svojih starišov, a potolažo se je z očinskim zadnjim navukom. To je ravno vsikdar želelo njegovo srce: lübiti Boga i njegove siromake. Po očinoj smrti je on herbao županstvo mesta, a to je odstopo strici Viljemi, svoje bogastvo pa je razdelo med siromake i v ponošenoj obleki z romarskov palicov v roki je v tihoj noči zapüsto svoje bogastvo i šo, kama ga je zvala Boža Lübezen. Napoto je v Rim, kde naj bi na grobej mučenikov zadobila njegova lübezen do Boga i bližnjega povekšanje. Na poti, 100 kilometrov pred Rimom, v mesti Akvapendente, je naleto na veliko nesrečo. Kolera je kosila nesrečno prebivalstvo. Ne bilo nikoga, ki bi nesrečnim lüdem pomagao, ki bi mrtve pokapao, ki bi dvoro v bolnici. Rok se je včasi ponüdo za pomočnika v bolnici i z najvekšov gorečnostjov je dvoro tem od postele do postele, vnoge je pa tak v bolnici kak na cesti taki ozdravo samo z pobožnov molitevjav i ka je je prekrížao. Celo mesto ga je melo za rešitela. Naj se ogne vsake hvale, je mesto tak zapüsto, kak je pomor prestano.

Iz Akvapendente se je napoto sv. Rok v Piačenco. Tü je tüdi kosio pomor. A sveti Rok je istotak delao tü, kak prle v Akvapendente, dvoro je betežnikom i vnoge je ozdravo po svojih gorečih molitvaj. Po vngom trüdapunom deli njemi Bog naznani, da zdaj pride na njega trpljenje. I naglo je prišlo. Bete se njemi je spravo v levo nogo naglo edno noč. Bolečine

šo bile tak velike, da je omedlavao od njih. Prebivalci Piačence, šterim je teliko dobroga včino, so ga zavrgli, celo zapustili i komaj napol živ se je privlekeo v šumo, kde je najšeo zavetje v ednoj zapuščenoj kuči. Mučila ga je velika žeja i je proso Boga, naj njemi pošle par kaplic vode, da si žejo pogasi, ne pa proso, da bi se rešo betega. Za Jezušo je šteo trpeti. Bog ga je poslühno i se je nabralo teliko deževnice, ka si je žejo za prvo silo pogaso, sledkar je pa dober Bog odpro edno vretinco poleg njega, v šteroj si je prao ranjeno nogo i z štere je dobivao pitno vodo. Jesti ne meo. A ar se je vüpaio v Božo previdnost, ga je Bog ne zapüsto. Poleg šume je stanüvao lastnik te v gradi Pallastrelli: Gothard. Pleminitaš, naj se reši küge, se je

Sv. Rok.
Njegov god se ob-
haja 16. avgusta

priselo iz Piačence v svoj grad v šumi i tü hodo po lovini. Neki den pride eden njegovih lovskih psiov k stoli, i vzeme dol s stola falat krüha i odbeži ž njim, držeči ga v gobci. Drugi den ravno tak napravi. Gothard zdaj začne kregati svoje sluge, zakaj ne dajo psom jesti, ka kradnejo dol stola. Hlapci so odgovorili, da njim dajo ravno tak kak prle. Te so misli Gothard, če ešče ednok vzeme pes krüh, bom šo za njim, da poglednem, kam ga nosi. I resan tretji den je pes pali vzeo falat krüha s stola i bežao ž njim v log. Gothard ide za njim i ga dojde v kuči, kde je ležao betežen Rok, komi je pes krüh noso. Betežnika pita, što je i kak je sem prišo. A rok njemi odgovori, naj se ne zdržava pri njem, ar ga je küžni beteg zgrabo. Gothard se pretraši i odbeži. Düšnavest ga je pa močno grajala: Viš, tvoj pes ma več srca do toga betežnika, kak ti, ki ti je te brat po Kristušu. Osramočen se je vrno k Roki i njemi priporočao, naj ide ž njim,

da ga uzme u svoj grad, kade dobi hranu pa vse, ka lezej ozdravi. Rok je ponudbo zavrnó i ostao v zapušćenoj kućici. Gothard ga je nešetokrat obiskavao i med svetimi pogovori tak zlušo, da ga je za brata meo i ga je šteo nasledivati. Pitao je pa Roka, ka naj vćini, da si dušo spopolni. Svetec njemi odgovori, da more najprle svoje bogastvo zapustiti i je razdeliti siromakom. To se je Gothardi teško vidlo. Zato je na Rokov tanać samo poskušio to delite. Tak se napravo, kak da nikaj nebi meo i zato je šo v Piaćenco i tam od hiše do hiše proso milošćino. Se zna, da so ga fest za svoje meli, kak vupa takši bogataš kak je on, prositi milošćino. Po velikom ponižanji je veseo prišeo k Roki i njemi je povedao, ka se njemi je godilo. Te je bio zadovolen ž njim i sta sklenila skupno življenje po zgledi svetnikov. Gothard je razdelo svoje imanje siromakom i z Rokom skupno vživao nebesko veselje v siromaškoj kućici. Med tem časom se je pa beteg znova pojavo v Piaćenci. Gda Rok za to zve, se odpravi v nezahvalno mesto i ćeravno plantav, dvori betežnikom i je ozdravlja. Piaćencinci so se pa zdaj skazali za hvaležne, globoko so se njemi zahvalili za njegovo dobroto i občudivali njegove zvnredne jakosti. Tak daleć je celo prišlo, da se je već gorećih mladencov javilo, da bi jih Rok sprejeo za tovariše, ka bi skupno živeli svetniško življenje. I tak je tuđi vćino. Lepo skupno so živeli, kak angelje na grešnoj zemli za lepa nebesa. Bi se njihovo število jako povekšalo, će Bog ne bi meo z Rokom drugih namenov. Po angeli ga je v noćnoj prikazni opomeno, naj se vrne domo, kajti vora njegovoga ozdravljenja jo prišla. Ozdravo je i se je vrno v domovino v Montpellier. Gothard je nameno ž njim iti, pa ne njemi je dovalo, nego dao njemi je lepe tanaće za nadalno življenje, šterih se je tuđi verno držao Gothard. Rok pa je prišo v svojo rojstno mesto, te, kda je tu divjala velika svaja. Dve stranki sta se borile za oblast. On bi lejko povedao, što je, a ne je šteo. Ponizen je šteo ostati. Slokoga, od posta zmućenoga romara nišće ne držao za nekdašnjega kneza, nego niti za romara ne. Držali so ga za špijona i kak takšega je dao njegov lastni stric, ki se je njemi meo zahvaliti za krasno mesto varaškoga župana, v temnico vrći. Štiri leta je bio v vozi, kak navaden potepać. A pazniki voze so pa občudivali njegovo pokoršćino i zadovolnost. Čuli so se celo aladki nebeski glasovi iz voze, štero je vćasi obkrožavala svetloba po noći kak da bi sunce sijalo v njej. Vse to se je začelo širiti med narod i te je postao nemiren pa se spitavao, zakaj pa ne pustijo na slobošćino toga voznika. A kesno je že bilo. Voznik je k sebi je dao pozvati ešće ednok svojega spovednika i se njemi je spovedao iz celoga življenja. Te je spoznao v mirajoćem deviško ćistost, globoko poniznost, gorećo lübezen do Boga i bližnjega. Po spovedi je Rok proso spovednika, naj ga pustijo tri dni pri miri, da se vtopi v premišlavanje Kristušovoga trplenja i se tak pripravi na smrt. Pustili so ga pri miri. Sveti Rok pa je želo biti združen že z Je-

zušom. Zato je poslal te svojega angela, šteri njemi je povedao ete reči: „Kristušov sluga! Gospod me pošila, da sprejem tvojo zvoljeno dūšo, glej, prišo je čas plačila. Če maš kakšo želo, prosi i ti bo spunjena“. Z zadnjimi močmi je etak molo sv. Rok: „Če mi dober Bog šče skazati še milost, ga prosim, naj ozdravi vsakoga, ki me bo proso, ali da se reši kūge.“ Angeo je odgovoro: „Naj se zgodi“, i je odleto z dūšov sv. Roka v nebesa, da tū vživa večno plačilo v kralestvi lūbezni, ar je živo samo v lūbezni.

Po smrti so pazitelje voze najšli svetnikovo telo vso bliščečo, kre njega sta gorela dva posveta i na tablo sta najšla zapisano: „Rok bo vaš zavetnik proti kūgi.“

Nato so po imeni začeli iskati neznanoga voznika rojstni kraj i z začūdenjom prišli gor, da je to bratanec njihovoga župana. Te je taki dao telo odpelati v grad pokojnikov, kde se je nešteto naroda zbiralo več dni, dokeč ne bio zakopan v cerkvi. Njegovo češčenje je raslo od dneva do dneva, čūde so se pomnožavale, zato ga je pa Cerkev postavila na oltar. Njegovo češčenje se je posebno te povekšalo, gda se je v Konstanci, gde je Cerkveni svetovni zbor držao svoje seje, pojavila kūga i taki odpravila, kak se je opravila procesija njemi na čast, v šteroj so nesli njegovo podobu. Sveti Rok, reši nas telovne, predvsem pa dūševne kūge i nečistosti. Papa Vrban VIII. je določo sv. Roki na čast molitve i sv. mešo. Njegov god se obhaja augusta 16.

Šesto poglavje.

Marija Magdalena v Provansi.

Jezuš ne prebivle več vidno na tom sveti. Zapūsto je apoštole, svojo mater i prijatele svojega srca, tūdi tem je bio določeni čas življenja i določena smrt. Sv. Peter vmerje v Rimi i to na križi kak njegov Gospod. Vsi apoštoli potrdijo svojo vero z mantrniškov smrtjov. Celu sv. Janoš je ne bio popunoma obvarūvani pred mantrništvom. I gda je dokazao, da je za vero pripravljen dati tūdi življenje v mantrniškoj smrti, je bio čūdežno rešen smrti. Potom je preživo svoje življenje do visoke starosti

i to njemu je dalo čas, da je v svojem evangeliji najlepše popisao i nepremagljivo dokazao božanstvo Jezusa Kristusa. Bio je tudi edini deležen pravice, da njemu je bilo dano s proroškim duhom gledati v prišestnost cerkve i nam je svoje nazveščenje zapušto v lepoj podobi, gde bodo mogli izvoljeni zadnjih dni najti razsvetljenje i oporo, da bodo vzdržali do konca. Nato je vmro ves v miri, potom kak je krščenikom skoro brez nehanja polagao na srce reči, štere je tudi zapisao, da jih je Jezus povedao svojim apoštolom: Deca, ljubite se med sebov!

Tudi dnevi Jezusove matere po vstajenji i vnebohodi ljublenoga sina so bili kratki. Hrepenenje, ki je v globini njene duše razvezalo vse vezi, ki nas privlačijo na te svet, jo je gnalo odtec. Z dušov i telom je bila vzeta v nebo i povišana na tron za kralico angelov i ljudi, ki jih lastna skrb za zveličanja pripela k večnomi življenji.

Spodobno kak Jezusova mati i sv. Janoš, je tudi Marija Magdalena svoje življenje ne zaključila z mantrniškov smrtjov. Poteklo i vgasnolo njoj je v tihoj, mirnoj lübezni. Živela je pri nogah Jezusovih, čeravno je on že odišeo k svojemj Oči, kak negda v Betaniji i na Kalvariji, ar hrana njene lübezni so bili sladki spomini na srečanje i življenje z Jezusom i ne je čutila, da bi njoj bilo šče kaj drugo potrebno, kak da v svojoj duši misli na njega, šteroga je nekda gledala z mrtelnimi očmi, gda je prebivao na zemli.

Ali gde je zdaj kraj njenoga mirnoga bivališča? Gde preživi ostanek svojega blagoslovenoga življenja na zemli? Ali so puštine na Vzhodi, ali obrežje Jordana, gora Sion, ali hišica v Nazareti ali v Betaniji? Gospod Jezus je s svojov materjov obdaro Jeruzalem, s sv. Petrom Rim, s sv. Janošom Malo Ažijo. Komi pa je določo dediščino Marije Magdalene?

Znamo že, da je Sin boži to zročo Franciji. Izročilo, zgodovina, spominske slike, vse to nam povsedi tak sporoča i Previdnost je štela svojemj svedočenji dati nepremagljivo dokazno moč. Nišče ne stopi na zemlo Provanse, da ne bi skoro pri vsakšem stopaji srečao kakšega spomenika sv. Marije Magdalene. Vsepovsedi jo najdemo. Ne je v zvezi samo v spomini na posamične dogodke, nego njeni spomin je navezani na največki dogodek, ki ma v zgodovini krščanskih narodov prvo mesto, na spreobrnitev lüstva. I brez dvojbe je ne nikši dogodek pognao tak globokih korenin v spomini naroda ali kakše dežele kak ravno ta spreobrnitev, ki je prinesla novi veličastni boži navuk, šteri je tak močno vplivao na versko gledanje i navade celoga naroda.

Zato tudi nega krščanskoga naroda, šteri nebi ohrano spomina na svoje prve glasnike Kristusove vere, šteri ne bi častio njihov grob i ne bi njim na čast zidao cerkve i je proso pomoči i šteri ne bi verno brano toga izročila svojega lüstva proti vsem brezverskim napadom.

Gda je krščanstvo prisvetilo v Provanso, je ta dežela že dolgo več ne bila domovina kakšega divjega ljudstva, bila je že nad sto let rimska provinca. Od Rima i Grčkoga je prevzela teva izobrazbo. Po Marseji je bila v zvezi z vsemi obalami Sredozemskega morja, ladje so pogosto jadrale iz ednoga pristanišča v drugo.

I gda je zdaj prišeo prvi glas evangelija, se Provansa ne mogla vkaniti gledeč na tiste, ki so njoj od Vzhoda prinesli novo veliko nazveščenje. Spoznala je je i je presodila, i že prve kak bi bila spreobrnjena k novoj veri, so njoj bila njihova imena tak sveta, kak do tistoga časa nikše ime ne. Što bi mogo eo dvo-jiti v tom? Što naj ne bi znao, da ma ljudstvo posebno v stva-reh svoje vere bolši spomin kak posamični človek i da ga čas namesto, da bi ga slábio, ga vsikdar pomlaja? Ka je kak služba Bogi na oltari i molitev v srce zapisano, duže trpi kak marmor i bron i imena kralov, ki so živeli i vladali v zgodovini, so na marmor i bron ne tak neizbrisno i nesmrtno zapisani kak imena apoštolov v duše, narodov i ljudstev.

Naši v Franciji zbrani l. 1937. aprila 4. v Tigy.

Komi se ma Provansa zahvaliti za svojo vero? Što njoj je pred devetnajststo leti ob zarji novoga evangelskoga dneva prineseo prvi žarek istine, ki je vstanola i zasvetila v globoko tmico človeškoga roda? Za to milost se ma zahvaliti hvalevrednoj družini iz Betanije, štere gost i prijateo je bio Ježuš Kristuš, Lázari, Marti, Mariji Magdaleni i njihovima tovarišoma Trofimi i Maksimini. Ta imena so se navčili sinovje od svojih očov i so je očovje s hvaležnostjov sprijali od dedekov.

Za Marsej pravijo, da je bio sv. Lazar tam prvi pūšpek; Aiks ma za svojega prvoga pūšpeka sv. Maksimina, v Arli pa je bio sv. Trofim. Avignon i Tarascon naj bi sv. Marta prebūdila iz noči zmote, sv. Marija Magdalena, ki si je najbolši deo

izvolila, pa živi v enakom spomini povsedi kak kralica apoštolskoga dela v celoj Provansi.

Njeno hvalo in češčenje iz prvejših stoletij so obnovili spomeniki. Zaman so se divje čete valile prek Provanse, zaman so v njo vdirali Saraceni z ognjom i klanjem: vsa ta večkratna pustošenja so ne mogla nikaj proti spomenikom, s šterimi je ljudstvo štelu ovekovečiti spomin na ustanovitele njihove cerkve.

Marsej šče lahko dnesden vidi na obokaj opatije sv. Viktora votlino, gde so se pri Lazari zbirali kristjani te prve cerkve i gde je počivalo telo njihovoga prvoga püšpeka, dokeč je ne pred prodirajočim islamom v cerkvi v Autuni najšlo bole varnoga mesta.

Tarascon časti grob, v šterom so ohranjeni ostanki tela sv. Marte i na marmori, šteroga je čas ne mogeo pokvariti, spozna romar šče dobro ohranjeno sliko obüjenja Lazara. Dva drugiva šče znamenitejšiva nagrobniva spomenika, ki jiva je bratska lübezen v ednoj votlini zdrüžila, spominata popotnika na to, da je počivala Marija Magdalena nasproti sv. Maksimi. Kraji so dali ime po sv. Maksimini. Tü je sv. Magdalena dokončala svoje zemelsko romanje, tü jo je pokopao sv. Maksimin v alabastrnom grobi v spomin na tisto alabastrno posodico, v šteroj je svetnica dvakrat čuvala dišeče olje, šterim je mazilila Zveličara. Tam je bilo k večnomi počitki položeno tüdi Maksiminovo telo na njegovo posebno želu, da počivle blüzi nje, štere srce je bilo tak drago Njemi, samomi Zveličari, angelom i lüdem, ki jo šče zdaj skoro po dvejzero letaj tak radi častijo i obišejo.

Maksiminov nagrobni spomenik predstavlja apoštolsko poslanstvo, štero njemi je bilo zročeno od Jezusa Kristuša. Spomenik Marije Magdalene pa nosi na sebi sledi iz življenja Sina božega. I na ednom frizi, šteroga je lüdska pobožnost že skvarila, se je negda vido prizor, kak Marija Magdalena mazili Jezusa.

Vsi ti nagrobni spomeniki, ki so med sebov povezani po časi, osebah i svetosti, nosijo na sebi značaj prvih dni krščanstva. Prav lahko se na njih spoznajo rimske oblike i tista posebna pomešanost krščanskoga naziranja z poganskimi podobami, ki je bila v tistom časi v navadi. Vsakši poznavalec stare dobe se tomi čüdi, pripoznanje takših, ki težko vervlejo, je dokaz za češčenje, ki je navezano na te častitlive spomenike.

Pa to so ne edini sami. Liturgija vnogih cerkev se ž njimi sklada, kak tüdi z izročilom. Nazadnje tüdi zgodovina dá vsem tem znamenjom, izročili, spomenikom i liturgiji pečat istinskoga dokaza. Dugo so mislili, da se niti eden pisateo ne dotekno življenja sv. Magdalene, da ga ne zapisao v večne strani zgodovine. Borili i upirali so se proti veri lüdstva, proti nemomi sve-dočenji marmornatih spomenikov, proti svetkom i navuki cerkve, proti celoj vrsti dokazov i so proti njim postavljali mučanje zgodovinskih pisatelov. Spitavali so se, gde leži življenjepis sv. Magdalene i če se pred edenajstim ali dvanajstim stoletjom v evrop-

skih knjižnicah ne našla nikša sled življenjepisa sv. Magdalene i če se pred edenajstim ali dvanajstim stoletjem v evropskih knjižnicah ne našla nikša sled življenjepisa žene, štera je mela tak privlačno srce i tak svetniškoga dūha.

Ali boža previdnost je čuvala nad tem. V ednom od štiri-dvajsetih kolegijov slavnoga vseučilišča v Oksfordi, ki šče zdaj nosi ime sv. Marije Magdalene, so pobožne roke odkrile rokopis, v šterom je imenūvani Rabanus Maurus, mainški pūšpek, v začetki devetoga stoletja kak pisateo, i te rokopis vsebūje življenjepis sv. Marte i sv. Marije Magdalene.

Pripomnimo samo to, da je bio Rabanus Maurus zavolo svojega znanja, svoje pobožnosti, svojega vpliva, svojega pozvanja i svojega dostojanstva eden izmed najpomembnejših lūdi devetoga stoletja. Delao je dvajseti let kak opat v Fuldī, nato se je prostovolno odpovedao svojoj slūžbi i dostojanstvi, da odide v samoto, a je bio proti svojoj voli povzdignjen za mainškoga hercegpūšpeka. Odlikūvala ga je istinolūbnost i vernost v njegovih zgodovinskih spisih.

Njegov življenjepis sv. Marte i sv. Marije Magdalene je nelepšavano popisavanje življenja, ki ide stopaj za stopajom za evangelijskim sporočilom. I gda se evangelij z Jezušovim vnebohodom zaklūči, se naslanja na kesnejše spise, ki so zaznamūvani kak vretine i podlaga za življenjepis.

Zdaj so pa najšli kak njegov spis, tak tūdi te stare spise. Dobili so je iz pariških bibliotek. I telko dragocenejši i vrednejši so nam, ar če je primerjamo z delom Rabana Maura, najdemo v njih skoro iste reči zapisane. Kak misli Rabanus Maurus sam, so nastanoli ti spisi že davno pred devetim stoletjem, ar jih imenūje stare vire. Pa v istini nosijo na sebi znake starodavnosti, tisto preprostost i kratkost, ki je značilna za starejšo dobo. Pripisūjejo je petomi ali šestomi stoletji, to je dobi, gda so bili šče vsi spomeniki apoštolskoga delovanja sv. Magdalene i njenih tovarišov v Provansi šče skoro novi, gda je šče ne bilo vpadov divjih narodov i Saracenov v to pokrajino. Zato v tistom časi ne bilo težko podati istinsko sliko od dela i življenja teh svetnikov.

Tak je čas namesto, da bi zatemno slavo Marije Magdalene, jo je šče povekšao. Kak se to godi za knige i spise krščanstva, da vsakše stoletje za istino krščanstva prinese kakši novi dokaz, raznotak se je zgodilo tūdi za spise, ki vsebūjejo življenje i delo sv. Marije Magdalene. Znanost je osvetlila izročilo z jasnejšov svetlostjov. Zato, če bomo šče dale sledili življenjskomi teki naše drage i slavne svetnice od praznoga Zveličitelovoga groba pa do njene smrti, se nam ne bo nikaj čūdno vidlo, če jo najdemo na blagoslovljenoj zemli Provanse.

NAZAJ V NAROČJE MATERE CERKVE.

GOSPA O'CONNOR.

Po rodi je bila Američanka, doma iz Kalifornije, po veri je bila luteranka, njeni mož pa katoličanec, po svojem zvanji sodnik. Občutila pa je, da jo njena vera ne zadovoli, zato je večkrat šla k katoličanski božji službi. Kakpa, vsega ne mogla razmiti, ka se je tam godilo, njeni mož se pa tudi ne dosta brigao za to. Kupila si je nekaj katoličanskih knjig, da bi se osvedočila, štera vera je prava. Njeno občudovanje nad veličinov katoličanske vere je rastlo od dneva do dneva. Kregala je svojega moža, zakaj njoj nikdar nikaj ne pravo od katoličanske vere, gda sama vidi, da je ta vera dosta bole popuna pa lepša i bole istinska kak luteranska.

Moža je bilo sram i pripoznao je, da se je že od svoje mladosti nikaj ne več brigao za vero. Žena pa njemi je nevstrašeno vrgla v oči: "Kak moreš svojo vekivečno srečo tak postavlati na kocko (v nevarnost); naša najpoglavitejša skrb na zemli je, da se pripravimo za nebesa ... K sreči šče ne prekesno za tebe, da nadomestiš to, ka si zamüdo i se pali obrneš na dobro. Meni pa je šče Bog zročo drugo delo, da preiščem, na šterom kraji je istina, zato ka je nemogoče, da bi mele dve tak različnivi veri v sebi pravi Kristušov navuk, šteri vodi v blaženost." Tak je gospa O'Connor stopila na pot

iskanja. Obiskala je bližnjega katoličanskega duhovnika, se pogučavala ž njim od vere i tak vdablala prave navuke. Pa ona ne sprejemala vse to brez lastivne sodbe, liki je vsakšo reč djala na vago i si dobro premislila prle, kak se za kakši navuk odločila. Gda sta pá pri verskih istinaj prišla do božega Tela, gde se spremeni krúh pa vino v Telo i Krv Kristušovo, ne štela dugo toga vervati.

Pa duhovnik njoj je mirno pravo: „Gospa, žao mi je, ali zavolo Vas ne bo Cerkev spremenila niti edne jote (slove) v svojem navuki. Ona je raj dopústila, da je na priliko celo angleško kraljestvo odpadnolo od nje, samo da je ostala verna samoj sebi i svojemi božemi poslanstvi“.

Pa túdi prek toga je šla i l. 1883. je puna prekipevajočega veselja i hvaležnosti prestopila v katoličansko vero.

— *Naša najpoglavitnejša skrb tú na zemli je, da se pripravimo za nebesa,* je pravila O'Connor svojemi moževi.

Si že gda premišlavao, dragi čtevec, da je čas, v šterom živimo, velki čas, v šterom si kovemo svojo prišestnost. Človek rad pozabi v sredini te babilonske zmešnjave na svoje dužnosti, štere terja od nas večna blaženost. Znaš, da je naše življenje na zemli edno velko romanje proti večnomi domi, čiravno ka večkrat spadnemo, se spoteknemo, pa se pali zdignemo i romamo dale. Mi ne vemo, kakši bo obraz sveta v prišestnosti, ne vemo, ka nam prinesé prišestno leto. Zmešani smo, dostakrat iščemo poti tam, gde je nega. Dobro znamo, da nišče nemre nikomi vzeti tistoga globokoga mira, ki dobro zna, v koga zavüpa. To zavüpanje je Bog, štéri je isti včera i dnes. Vnogi, vnogi pa so pozabili na njega, kak mož té spreobrnjenke. Gde pa nega Boga, nega lübezni, gde nega lübezni, nega sreče, gde nega sreče, nega blaženoga zadovolstva.

Istina je túdi, da nemamo zavüpanja v te svet i njegovo posvetno veselje, naša poglavitna skrb je, da zveličamo svoje duše. Pa itak žive v tom sveti naš brat i sestra v Kristuši, štériva sta dostakrat lačniva pa nagiva, nagnimo se do njeva i pomozimo njima. Velka istina stoji pred našimi očmi, da bomo ednok dayali odgovor, kak smo vršili službo lübezni. Ne bogastvo, ne čast ali lepota, liki Bog je naše ravnilo, po šterom naravnamo pot svojega življenja i svoje mišljenje. Vsakši den, vsakša vóra nam prinaša zadosta prilike za delo lübezni, gde je Bog središče.

Delajmo vsi za to z vsemi močmi, da bo Kristuš pali naše središče, da zavzeme v sveti tisto mesto, ki njemi kak Bogi pa Odküpiteli duš ide i najšli bomo túdi mi za svoje preplašene duše srečo pa mir.

Srečna fara, štéra ma dosta pozvanj za duhovski stan; ešče bole srečna je tista, štéra ma dosta novomešnikov; najšrečnejša pa je tista, štéra ma goreče duhovnike za dušne pastere. Molímo dostakrat za vse to.

S V. IVAN BOSKO.

Kak je bio Don Bosko na jednoj strani neizprosni i oster v zatajüvanji samoga sebe, tak je z druge strani skrbno pazo na potrebšćine drugih, pa vsem lübeznivo pomagao, gde je mogeo.

V Oratoriji se je vzgajilo za časa njegovoga življenja okoli 15.000 dečkov. Ešće dosta već je bilo dečkov, ki so v njegovih mladinskih domovih dobivali izobrazbo. Te vse, edne i druge je segrevao žar njegove lübezni.

Don Rua pravi: „Vseh tak vnogovrstnih skrbi, štete njemi je nareküvala lübezen do sinov, skoro ne mogoće opisati. Vsem je postao vse. Če ne bilo mesta

ali službe v zavodi, je iskao i najšeo službe pri drugih. Većkrat je sam dvoro dečkom v obednici. Če je bilo potrebno, jim je tüdi vlase rezao, celo kühao je. Bio jim je već kak oća, već kak mati. Če so zbetežali, jim je posveto najvećšo pazlivost. Pogostoma jih je obiskavao i lepo tolažo. Gda je šteromi šlo na slabše, je žrtvüvao za njega dneve i noći, da bi njemi s svojov navzoćnostjov lejšao bolećine. Zato smo pravili vsi: „Kak sladko je vmerati v zavodi, gde stoji kre smrtne postebe Don Bosko.“

Edna mati je zvedila, da njoj je zboleo v zavodi sinček. Popaščila se je, da bi njemi dvorila. Bojala se je, da tam mogoće ne bo meo potrebne oskrbe. A kak se je začüdila, gda ga je najšla, istina v velikoj vroćini, ali obdanoga od skrbnih gospodov. S skuzami v očeh je djala: Dober Bog, razlej bogato svoj blagoslov na Don Boska i njegov zavod! Ti pa, sinko moj, ostani tü! Štela sam te vzeti s sebov, a doma ne bi meo takše oskrbe, kak ti je tü dana. Te zavod je zaistino Gospodova hiža i Don Bosko je svetnik!

Do vsakoga gojenca je bio Don Bosko očinsko prijazen. — Ednok je pozvao k sebi dečka Sala. Te zapita, ka žele: „Rad bi spio v tvojoj družćini šalico kave.“ je odgovoro Don Bosko pa njemi jo prijazno ponüdi. Nato njemi pazlivo i previdno naznani smrt njegovoga očé. Dečekce prasne v bridek joć, a g. Alazonati njemi šepetne na vüho: „Potolaži se: vmro ti je eden oća, ostao ti je drugi.“ Don Bosko je bio pripravljeni obdržati dečka

brezplačno v zavodi, če domači nebi zmogli mesečnine. Ž doma, kem se je podao za nekaj dni, je pisao deček Don Boski: Verte mi, da se mi spremenijo skuze, štere točim zavolo očine smrti, v skuze tolažbe, gda se spomnim na Vas.

Svetnik se ne bojava dela, ne ponižanj, če je šlo za to, da preskrbi svojim, ka jim je bilo potrebno, rekoč: „Glad, ki sili vuka, da ide iz brloga iskat hrane za svoje mladiče, žene tüdi Don Boska, da ide deleč, deleč iskat krüha za svoje sirote.“ Večkrat njemi je što prošnja odbio na odüren naćin, ka ga je bridko bolelo, a ne se čüto zavolotoga razžaljenoga, niti njemi je to ne zmenšalo goreće lübezni. „Sam sam vido — pravi g. Rua — sramotilne odgovore na prošnje za pomoć njegovim siromaškim gojencom. Ednok me je naproso, naj odgovorim na edno takše pismo. Odpiši njemi — mi je naročo, da je popunoma njegova stvar, če šće ali nešće pomagati mojim sirotam, da pa nikak ne dela dobro, gda me sramoti s psüvanjom, zato ka se jaz brigam za nje. Itak njemi izrazi moje poštüvanje i povej, ka sam ne čemerem na njega. Spominam se, ka so šli ti krotki navuki tistomi jako k srci i je postao Don Boskov prijateo.“

Njegova lübezen se je znala prilagoditi potrebam, zmožnostim i znaćaji vsakoga posebi. Gda je srećao klerika, ki je bio boječega i malodüšnoga znaćaja, njemi je, smejeć se, znao praviti: „Nikaj se ne boj Don Boska! Vej znaš, da ti on šće samo dobro. Za male pregreške se ne bo brigao, velike ti bo pa odpüsto.“

Za vse se je zanimao, kak njihov pravi oća, za vse je meo prostorček posebne lübezni v srci pa tüdi njega so vsi jako radi meli. „Dovolite, da vam povem — je pisao sobratom v Lanzu — pa nišće naj se ne razžali: vsi ste ropari; ponavljam: roparje ste, vse ste mi vkrali. Gda sem bio med vami, ste me očarali s svojov dobrotlivostjov i lübeznivostjov, s svojov navezanostjov ste me vsega zvezali, samo to nevolno srce mi je ešće ostalo. Zdaj pa je prišlo ešće vaše pismo, pödpisano od 200 dragih mi rok, pa se je polastilo tüdi srca. Nikaj več je ne ostalo v njem, samo goreća žela lübiti vas v Bogi, delati vam dobro, rešiti düše vseh.“ Oblübo jim je, da bo opravo sv. meše po njihovom nameni i ešće dodao: „Vi pa mi bote izkazali uslugo i se me tisti den spomnili pri sv. obhajili, da bom mogeo tüdi jaz priti z vami vred v nebesa.“

Ne mogoće povedati, kak je rad meo vsakoga od svojih. „Če bi me pitali, lübitim li svoje sine, bi odgovorio: da, i vse vednako; ravno tak kak lübitim svojo roko i vsakši svoj prst posebi; niednoga si ne bi püsto odrezati, zato ka so mi vsi dragi.“

Prav posebno lübezen je gojio do tistih ćlanov svoje družbe, ki so meli izredne zaslüge. Trpo je pri misli, da je tomi ali onomi težko živeti deleč od njega, zato je nešternim sam plaćao vožnja, samo da so mogli priti v Turin ga obiskat. Dokeć so njemi moći dopüšćale, je pisao vsako leto pismo vsakomi misijonari, tak dühovnikom kak klerikom i pomoćnikom.

Pa kak prisrčno! Gospodi Kaljeri je pisao mesečno po dve pi-smi. V tistom, šteroga je poslao tri mesece po njegovom odhodi, pravi med drugim: „Včera smo meli gledališko predstavo. Iz-padla je sijajno. N. je spevao „Izgnančevoga sina“* z najbolšim uspehom; a miseo, da je skladateo te skladbe tak deleč, me je globoko genola. Med vsov predstavov sam mislo samo na svoje drage salezijance v Ameriki.“

Za vse svoje sinove pa je pripravo lübeznivo pismo, ki naj bi se jim poslalo po njegovoj smrti. Med drugim pravi: „Ne se vam trbe žalostiti, da ste me zgübili. Smrt je dug, šteroga mo-remo plačati vsi, za tem pa nas čaka bogato pláčilo za ves trüd, ki smo ga prestali iz lübezni do Jezusa. Mesto jokanja, rajši trdno sklenite, da ščete ostati stanovitni v svojem zvanji do smrti.“

(Dale).

Hodimo k sv. prečiščavanji.

Bog se ponižava v sv. hoštiji, da bi se njemi tak z vekšim zavüpanjom približali, posebno pri sv. obhajili. Za nas je to največša sreča, da se sme-mo te bože večerje vdeležiti. Zakaj na to tak malo mislimo? Zakaj večina sa-mo ednok ali dvakrat na leto pristopi k sv. obhajili?

Prvi nema časa; ma toliko dru-gih, bole važnih opravil. Drugi pravi: Vej nemam greha, ka bom hodo k spo-vedil! Tretji se ne vüpa; pravi: nesam vreden. Šrti se boji, da ne bi včino preveč dobroga. Peti nema teka nad božim krühom.

Vsi ovi ne poznajo darü božega. Vere nega, močne žive vere! Zato sv. hoštije ne cenijo, zato nemajo teka za njo, zato nemajo časa hoditi k sv. ob-hajili. Če verjemo, kaj mamó v sv. ho-štiji, potem vidimo, da so vsi izgovori, s šterimi se lüdje odtegüjejo od sv. prečiščavanje, prazni. Poglejmo si ed-noga.

„Vej nemam greha, ka bom hodo k spovedil!“ Te izgovor se večkrat čüje. Tisti, ki tak govorijo, so dvoje vrste. Neštérni májo dosta grehov, samo da jih ne poznajo, düšnavest jih več ne peče, kak ne peče vuka, čiravno je ovco raztrgao. To so okorni. Od teh ne govorimo tü.

So pa zaistino lüdje, nemajo velikih grehov — a male po-greške ma vsaki človek — i zato mislijo, da jim ne trbe iti k

* Uglasbio Kaljero.

sv. obhajili. To so istina pošteni i pravični ljudje — menjka njim pa lübezen do Boga. Menjka njim hrepenenje po združenji z Bogom. To združenje je glavno. Če smo z Bogom združeni, smo bogati, samo na dobrom, vej je Bog vse naše bogastvo i naša sreča. V sv. prečiščavanji se duša združi z Bogom. Pri lüdeh, ki živejo v smrtnom grehi, je glavna sv. spoved. V spovedi se duša z Bogom zmiri. Pri lüdeh pa, ki živejo v milosti božoj, je ne glavna, ne najpotrebnejša reč spoved, nego sv. prečiščavanje: združenje z Bogom. K spovedi idejo takši pravični ljudje ne zato, da se z Bogom zmirijo, nego, da si takrekoč zbrisejo prah s svoje duše, da je bole vredna prijeti k sebi Boga.

Ešče nekaj povemo tem pravičnim. Človek, ki nema nikšega smrtnoga greha, je pred sv. obhajilom ne dužen iti k spovedi. Lehko pristopajo den z dnevom, nedelo za nedelov k sv. obhajili brezi spovedi. To je navuk sv. Cerkve. Moremo ga vervati. Da pa se tüdi v svojem razumi osvedočimo, poglejmo sledeče:

K sv. obhajili smeš iti, dokeč si v milosti božoj. Gda si v milosti božoj? Kda nemaš smrtnoga greha, si v milosti božoj. Ki je v milosti božoj, je boži lüblenec, je bože dete. Dete ma vsaki den pravico jesti pri očinom stoli.

Se razmi, da se ne sme letati k sv. obhajili samo tak kak se ide okapat ali kühat. Moramo meti sveto poštvanje pred njim, a bole kak strah naj nas prešinja lübezen. Bog je neskončno veličasten, a v sv. hoštiji je svoje veličastvo skrio, vkrej djao. Tü je on sama poniznost i sama lübeznivost. Zato se nje-mi približajmo tüdi mi z lübeznijov i veseljom!

Nova družba „Molilk Marije Srednice“.

Maja meseca leta 1928 je Rim potrdö Kongregacijo frančiškanskih redovnic „Molilke Marije Srednice“, šterih glavni namen je Marijo vsigdar vredno častiti i to javno (podobnost s svetkom Kristuša Krala).

Pravila so tretjeredniška Pija XI. „Mila pravila“, ki pa dovolüjejo posameznim kakše ostrejše dejanje. Navadno zdravje zadostüje. Sprejme se do starosti 40 let. Glede običajne dote, (ki je za nešterne samostane malo vekša), nega posebnoga pravila: se določi po razmeraj, glavno je pozvanje. Tüdi dovce se sprejmejo. Postulat trpi 6 mesecov, noviciat pa 2 leti. Oblečene so popolnoma belo, v znamenje, da so se posvetile Mariji. Vsaka ma svojo celico. Družbo je priporočilo 65 cerkvenih knezov. Vsi njoj pripisüjejo veliko nalogo v našem časi, gda se delo tak preveč časti, pozabla pa na notrašnje življenje...

Točnejša navodila davle: R. P. Samuel, 21. Berthier, Paris 17.

Dnevni red „Molilk Marije Srednice“.

Ob 5 vüri vstanejo.

Ob 5:40 vüri v kapelo: molitev, premišlavanje, Marijin oficij (prima i terca).

Ob 6:45 vüri sveta meša (štiri dni v tjedni „liturgično“ molijo mešne molitve, drugi 3 dnevi so dovoljeni za osebno pobožnost). Zahvala i kratko čtenje Marijansko.

Ob 7:45 zajtrk (tiho). Spoved prostovolne prelomitve pravil.

Ob 8 vüri razdelitev dela, ka zavolo pokorščine majo vekše zaslüženje.

Delo (zajtra navadno v celici). Tihota.

Marijina hvalnica. Gda do samostani meli zadostno število molilk, se bo Marijina hvalnica, ki te mora postati neprestana, začela včasi po zajtrki i se ne pretrgne do večera, v zaporednih sküpinaj.

Dokeč število še nezadostno, so vüre hvalnic sorazmerne sküpinam, ki jih molilke morejo nüditi.

Ob 10 vüri dühovna zbranost.

Ob 11 vüri Marijin oficij (sexta in nona).

Ob 11:30 vüri zbiranje v obednici i obed; čtenje: sveto Pismo, katekizem, cerkvena zgodovina, življenje svecov, marijansko čtenje po vsakšem obedi. Molba Najsvetejšega v kapeli. Spitavanje düšne vesti. Ponovitev jütrašnjoga sklepa.

Odmor (v časi pokore i dühovnih vaj izostane).

Ob 1:30 vüri Marijanski oficij (vespere in kompletorij). Litanije sv. Frančiška. Spitavanje düšne vesti glede Lübezni i Düha molitve.

Ob 2:15 vüri delo (navadno sküпно). Mučanje prekinjeno s kratkim čtenjom.

Ob 4 vüri jüžina (po potrebi, na priliko v betegi).

Ob 5:30 vüri velka tihota. Dühovno čtenje, vsakša posebi i prosti čas za dühovna opravila.

Ob 6 vüri konec velke tihote. Marijinski oficij (Matutinum in Laudes).

Ob 6:45 vüri večerja (čtenje: dokonča se življenjepis svetca prišestnoga dneva). Odmor (ki izpadne v časi pokore i dühovnih vaj).

Ob 8:30 vüri v kapeli: Molitev. Priprava molitve za zajtro. Spitavanje düšne vesti. Velika tihota.

Ob 9 vüri v celice za počinek.

Ob 9:20 vüri se posveti vgasnejo.

Vsakši mesec en den velika tihota za mesečno obnovo.

Vsakše leto dühovne vaje celi tjednen.

Dobra Matí Marija, presodi to svojo cvetko tüdi v Slov. krajino.